

Exodus 15,22-27; Salvátor 5.9.21

Mojžíš vedl Izraele od Rákosového moře dál. Vyšli na poušť Šúr a táhli pouští po tři dny, aniž narazili na vodu. Došli až do Mary, ale nemohli vodu z Mary pít, protože byla hořká. Pojmenovali ji proto Mara (to je Hořká). Tu lid proti Mojžíšovi reptal: „Co budeme pít?“ Mojžíš úpěl k Hospodinu a Hospodin mu ukázal dřevo. Když je hodil do vody, voda zeslédla. Tam dal Hospodin lidu nařízení a právní ustanovení a podrobil jej tam zkoušce. Řekl: „Jestliže opravdu budeš poslouchat Hospodina, svého Boha, dělat, co je v jeho očích správné, naslouchat jeho příkázáním a dbát na všechna jeho nařízení, nepostihnu tě žádnou nemocí, kterou jsem postihl Egypt. Neboť já jsem Hospodin, já tě uzdravuji.“ Pak přišli do Élimu. Tam bylo dvanáct vodních pramenů a sedmdesát palem. Tam při vodách se utábořili.

Hejbněte kostrou!, volávali na nás v dětství rodiče, když jsme chtěli při prázdninových výletech odpočívat. A podobně pobízí děti Izraele k další cestě i Mojžíš a nás dnes spolu s nimi. Hejbněte kostrou, protože je třeba vydat se na další cestu. Biblickému Izraeli zazněla tahle výzva na druhém břehu Rudého moře. Na tom břehu, kam díky Hospodinu nad ránem došli, navzdor tomu, že zepředu jim bránilo moře a zezadu se na ně hrnula faraonova eskadra smrti. Nám ten příběh zní v čase, kdy se probíráme z dovolenkových výletů do trochu jiných dimenzí, ale taky ještě pořád třebas z covidového ochromení. Ale taky jsme dnes byli svědky křtu, který je ozvěnou právě tohoto vyprávění o darovaném vysvobození z pasti moře a smrti. Hejbněte kostrou, zve nás teď Móše od břehů moře Rudého i moří dovolenkových, protože je potřeba jít dál! Tohle „HEJBNĚTE, pohněte se, vstávejte, jde se dál!“ je totiž skrytou silou tohoto vyprávění. To Mojžíš se stává iniciátorem dalšího pohybu vysvobozených otroků do zaslíbené země. Kdyby ho neměli, Mojžíše, kdyby k nim nepromlouval, nepostavil se do čela, zůstali by možná navěky věků na tom druhém břehu Rudého moře (a my bychom tímto příběhem sotva mohli inspirovat své kroky i křty). Ale víra, inspirovaná Hospodinem, je našťěstí už dob Abrahama CESTA. PUTOVÁNÍ. A když to přestane být jasné, když se chceme zakonzervovat v ulitách svých duší, srdcí, názorů, domovů či kostelů, zazní jako Slovo Boží *par excellence* právě ono HEJBNĚTE KOSTROU. „Jděte po všem světě!“ rozpohybovává vzkříšený Pán učedníky. Tohle ještě není cíl, je třeba vydat se na další díl cesty. Takhle nás jako společenství posluchačů bude až do adventu inspirovat cesta dětí Izraele do zaslíbené země.

Cesta s **Mojžíšem v čele**. S tím jedním, inspirovaným opravdovým Pánem Bohem. S Mojžíšem, jehož příběhy i slova se stanou synonymem pro Tóru, Zákon Hospodinův. Biblicky přesněji, pro **jítí směrem Hospodinovým. Pro Hospodinovo KAM**. A tenhle Móše dobře ví, že to není *jítí jen tak*. Neboť tohle *jítí je Hospodinovo*. A tak inspirování, pobízení, anebo taky pruzení Mojžíšovým „hejbněte kostrou“ **vyšli**. Celý ten tábor Izraele. **Celá církev**, celý sbor. Neboť cesta víry, následování Pravdy, která vysvobozuje, není nikdy jen příběh jednotlivce, ale taky příběh společenství. Církev, sboru. Zvedli se, hejblí kostrou, a ta cesta za Mojžíšem je zavedla do pustiny. Mimo civilizaci, na

místo, kde zdroje neřkuli jistoty života nejsou vůbec samozřejmostí. Kde jsi „vydán napospas“ právě tomu, který určuje směr cesty.

Té první poušti se říká *Šur*. Tak se v bibli říká tvorům jako je býk či vůl. Tvorům, co se umí *zabejčit*: nepohneš s nimi, dokážou stát jako nepřekonatelná překážka. Kam se to tedy, popoháněni Mojžíšem, dostali? Nehledejme to místo na mapě, leda na mapě příběhů. Ve světě příběhů bible je to místo mezi Egyptem a zaslíbenou zemí. Meziprostor, kterým je potřeba projít. A otázka zní: co tu bude tou největší překážkou? Co, kdo se tu zabejčí?

Tři dny putují, a třetího dnes se ukázalo, že tu není voda. Hrozí žízeň, a neodvratné umírání. Dobytek bučí, lidi nadávají. Až přibyli do místa zvaného *Mara*. *Hořkost*. Do oázy hořké vody. Je to místo hořkého zklamání? Nebo zkoušky, kolik toho vydrží?

Myslím, že tahle první zastávka, při níž se v jednom verši 4x ozve slovo *hořkost*, naznačuje nejdřív něco jiného. Vlastně strašně důležitého. Když hejbnem kostrou a vydáme se na pouť víry, vede ten příběh spásy, záchrany, vysvobození, na místa plná hořkosti. Neobchází je, nevyhýbá se jim. Nezamtlčuje, kolik jich v našem světě, v našich pouštích je. Přičemž hořkost je synonymem beznaděje. životní neperspektivnosti, absurdity.

Nenazývejte mne už Noemi, Utěšení, ale Mara, Hořká, trpce pláče Noemi poté, co ztratila nejen manžela, ale i oba syny. K místům, osudům plným hořkosti míří tedy příběh záchrany a naděje. Slzy, pláč, totálně bezvýchodná situace a možná taky příliš rychlé vychladnutí prvotních nadějí či jalových optimismů, to vše se objevuje na scéně, když zazní jméno téhle oázy plné hořkosti. Hořkost ztrát a bolesti. Hořkost pláče nad Afghánistánem. Hořkost při pohledu na to, jak se Madagaskar, ostrov evokující plnost zeleně a životem kypících tvorů, změnil v místo letitého suchopáru, hladovějících statisíců a zoufalých pracovníků neziskovek, kterým docházejí prostředky. Anebo hořkost zklamání z toho, jak to taky chodí v církvi.

Děti Izraele, to společenství spasených, zachráněných, převedených z otroctví a smrti na břeh života a svobody, právě v té oáze hořkosti začnou mrmlat: Kde jsme se to sakra ocitli?! Hejblí jsme, Mojžíši, kostrou, a koukej, nedá se to pít! Nedá se tu žít. Zbydou z nás leda kostry vysušené sluncem!... Co že tu teď stalo tou největší překážkou? Kdo se zabejčil?...

Čím se teď budeš řídit? Frustrací, nevírou? Totální zahořklostí těch, kdo vždycky vědí, že putování bez zaběhlých jistot a hotelů nemůže než dopadnout špatně? Zabejčeností zklamaných?... Tóra radí řídit se Mojžíšem. Když teď Mojžíš hledá, „kudy kam a kudy dál,“ obrátí se k Hospodinu. Pozemské sevření a bezradnost posílá k nebesům. Kvílí, křičí, úpí. Nešetří Boha prožívané bolesti a hořkosti.

Kudy dál a kudy kam, Mojžíši? Neboj se, ukážu ti. Otevřu perspektivu, dám směr. A ta Boží otevřená možnost se v tom příběhu zhmotnila v dřevěném ukazateli: Hospodin na něj ukázal, Mojžíš ho vzal a ve směru Hospodinova ukázání vrhl do těch vod plných hořkosti. A vody zeslédly. Oč tu jde? O zázračné sladké dřevo? Nebo spíš o směr, kterému Bůh vyučuje – tím, kam Mojžíšovi ukazuje? Je-li správně za A či za B, napovídá teď slovo, jež Mojžíš dětem Izraele od

Hospodina vyřizuje: *Jestliže skutečně poslouchati budeš hlasu Hospodina Boha svého, a činiti budeš, což spravedlivého jest před očima jeho, a nakloníš uší k příkázáním jeho, a ostříhati budeš všech ustavení jeho: žádné nemoci, kterouž jsem dopustil na Egypt, nedopustím na tebe; nebo já, Hospodin, uzdravuji tě.*

Jinými slovy: Když se zaposloucháš, kudy vede ono veliké KAM tvého Boha a popřeješ mu sluchu, aby proniklo až do srdce – když to krásné a sladké KAM nebudeš křivit svéhlavostí ani předsudky – když si toho KAM budeš hledět ostřížím zrakem, jak stráže co chrání město před nebezpečím – nedolehne na tebe nic z toho, co dolehlo na Micrajim, na ten egyptský Svěrák, který jsem musel oslabit a rozpáčit, abyste vy mohli vyjít na tuhle cestu vysvobozených.

Máme chuť vzít tohle KAM vážně? Zní nám sladce? Věříme, že stírá slzy hořkosti a přemáhá naše reptání, léčí mrmání našich zahořklostí?

Když děti Izraele hejblly kostrou a popřály těm slovům, tomu hospodinovskému KAM sluchu

– když se vydaly dál právě ve směru těch příkázání, **přišly do Elimu**. Prýštilo tu 12 pramenů, pro každý z 12 kmenů Izraele jeden. A kolem se vznosně neslo 70 palem, zelenajících se a plodících díky tomu dvanácti pramenů. Jakože z těchhle vod se mohu napájet všechny národy světa, (tehdy jich znali právě 70). **ELIM**. Je to zemský ráj? Nejen napohled, ale i k uhašení žízně, k nasycení tou slibovanou sladkostí, k přemožení a zažehnání vši předchozí hořkosti?

Není to ráj, ale není to ani žádná fata morgána. Cíl, ten nás čeká až v 5. Mojžíšově. Ale tohle je ochutnávka. Tak jako když u večeře Páně slyšíme *tenhle kalich, co s vámi piji teď, budu s vámi pít i v království Otce svého*. Elim i stůl Kristův, to je občerstvení pro ty, co se odvážili hejbnout kostrou, vykročili na nezajištěné putování víry a uvěřili, že hořkost lidské zklamanosti, církevního reptání i bolest těch, kdo jsou v koncích, překonává sladkost Tóry. Sladkost finále, které slibuje Hospodin, ten Bůh, který tě vysvobodil. Ten Bůh, který tě uzdravuje. Amen.

Píseň 407,1+3 (ve stoje)

In: Nebesa vypravují slávu Boha silného, a dílo rukou jeho obloha zvěstuje. Den po dni vynáší řeč, a noc po noci ukazuje umění... Bázeň Hospodinova čistá, zůstávající na věky, soudové Hospodinovi praví, a k tomu i spravedliví. Mnohem žádostivější jsou než zlato, a než mnoho ryzího zlata, sladší než med a stred z plástů. Služebník tvůj zajisté jimi osvěcován bývá, a kdož jich ostříhá, užitek hojný má. Amen (Ps 19,2n.10-12)

Píseň 19,1-4

Modlitba

S bázní a pokorou se stavíme před tvou tvář, Bože. Beze slov tvou slávu vypráví slunce, a my jsme povoláni k tomu, abychom tě takto vzali vážně: V tom co konáš, v tom, o čem necháváš vyprávět své svědky. Příběh tvé slitovné blízkosti a vysvobození se nám chce stát spolehlivou orientací ve spleti nejrůznějších nabídek, lákadel či pomateností, jimiž lidé sedají na lep. Ale příběh tvého slitování a vysvobození očisťuje i od toho, co si neseme hluboko v sobě, od selhání a vin, s jejichž důsledky si sami nevíme rady. Takto to dosvědčuje příběh lidu, jež vedl po poušti Mojžíš, takto to dosvědčuje příběh Kristův. Jeho sílu dnes chceme potkat v tvém slovu, při křtu i jako pozvání k občerstvení u stolu Kristova. Buď s námi jako skála i Vykupitel! Amen.

Křest

Svatostí křtu posloužíme dnes Danielovi Antonínovi Kozákovi, synu Daniela a Anny Kozákových. Svědkem křtu Marek Vild.

Ustanovení křtu Mt 28,18nn

CREDO

Otázky pro rodiče a kmotra

Křest:

Voda, kterou budeme na třikrát na Daniele vylévat, připomíná: - napříč vodami lidského otroctví, beznaděje, strachu a vin otevřel Hospodin svému lidu cestu a Ježíš tuto Boží záchranu zpečetil, když i pro nás a za nás prolil svou krev.

Modlitba

Požehnání: *Hle, já jsem s vámi po všechny dny až do skonání tohoto věku.*

Píseň 681

kázání Ex 15,22-27

Píseň 446

Kyrie

Zveš nás dnes ke stolu, který dává ochutnat sílu blízkosti tvého království, Pane. Z příběhu tvé spásy jsme slyšeli, že jsi nablízku těm, na něž doléhají úzkosti a pochyby a hořkost. Věříme, že z náš chceš tvořit lid, který tvé blízkosti věří víc, než strachům, sobectví, a jalovému panikám. Počítáš s námi, ač jsme si to nezasloužili. *Pane smiluj se Kyrie eleison*

Otevíráš pro nás cestu svobody a a naděje. Prosíme tedy i za ty, kdo jsou zotročení sobectvím, strachem o sebe, závislostmi. Za ty, které jejich temná minulost stále strhává zpátky. Vítězství tvé spásy prozařuje temnotu smrti. Vysvobod ze sevření smrti všechny, kdo v těchto dnech naříkají nad ztrátou někoho ze svých blízkých, kdo prožívají obavy a hrůzu. *Kyrie eleison*

Tvá večeře dosvědčuje, jak svou službou obnovuješ naše lidství. Prosíme za ty, kdo si v této chvíli kladou otázky nad smyslem lidského snažení a služby druhým. Inspiruj nás k životu, který překračuje obzor každodenního sobectví. *Kyrie eleison*

Necháváš zmlknout řeč nedověry i paniky. Prosíme za všechny, kdo ztrácejí víru, za ty, jimž se vzdálil pokoj a důvěra. Necht blízkost tvé naděje a tvého pokoje přemáhá každou úzkost, zoufalství i bezradnost. Necht vnáší pokoj dprostřed rozbitých životů i vztahů, přivádí naše kroky na cestu spravedlnosti, dává sílu obnovit vztah k druhým i k tobě. *Kyrie eleison*

Pozdravení pokoje

USTANOVENÍ Mt 26

A když byl večer, posadil se za stůl se dvanácti. A když oni jedli, **vzav Ježíš chléb** a dobrořečiv, lámal, a dal učedníkům, a řekl: **Vezměte, jezte, to jest tělo mé. A vzav kalich**, a díky činiv, dal jim, řka: **Pijte z toho všickni**. Neb to jest krev má nové smlouvy, kteráž za mnohé vylévá se na odpuštění hříchů. Ale pravím vám, žeť nebudu pít již více z tohoto plodu vinného kořene, až do onoho dne, když jej pít budu s vámi nový v království Otce mého.

OTČE NÁŠ

POZVÁNÍ

Takto zve Žalmista (34,9): Okuste a vizte, jak dobrý jest Hospodin. Blahoslavený člověk, kterýž doufá v něho.

PÍSEŇ 399 (?)

Propouštění

Blahoslavení plačící, neboť oni budou potěšeni.

Blahoslavení, kteří lační a žízní po spravedlnosti, neboť oni budou nasyceni.

MODLITBA

PÍSEŇ 638,5-6

Ohlášení

Poslání 1Pt 3,8-9

Požehnání Bůh naděje necht vás naplní veškerou radostí a pokojem ve víře, aby se rozhojnila vaše naděje mocí Ducha svatého. Amen (Ř 15,13)

Píseň 555,1+4